Sommerminner fra Engeløya (høydepunkter fra turen til Nordland og Engeløya i juni 2004 med Mihran Rovelli og en kamerat av ham, Carlo)

Av Edmund Schilvold

Publisert i Moss Dagblad

Hvit sand og safirblå bølger. Uslåelig utsikt mot Lofotveggen. Restene av et gigantisk kystfort. Det er noen av opplevelsene som venter deg på idylliske Engeløya i Nordland.

Det var ryktene om slike herligheter som fristet oss – i dette tilfellet to stykk italienere og en mossekråke – til å forlate E6 og forsere den åtte kilometer lange Steigentunnelen. Klemt sammen mellom telt og soveposer i en bil som hadde tilbakelagt intet mindre enn 2000 kilometer siden turens spede begynnelse, kreket vi oss langsetter sørsiden av Sagfjorden i den gylne kveldssola. 18. juni, påsto kalenderen at det var, og for første gang siden Dovre opplevde vi noe som kunne minne om sommer. Men virkeligheten var en annen – på slike høye breddegrader som vi hadde forvillet oss opp i, var løvet ennå lysegrønt, og islender et bedre valg enn shorts.

Møte med urbefolkningen

To bruer, den ene høy og grasiøs, den andre stutt og lav, førte oss over til dette forjettede land. Mot himmelen hvilte fjellene, det største av dem Prestkona – 648 meter sta kjerring. Noe tettbygd strøk var det såvisst ikke, men vi fikk da et glimt da et og annet hus inne i den skyggelagte

bjørkeskogen, og i den heller grisgrendte grenda Laskestad passerte vi sågar både bensinpumpe og dagligvare. Hva mer kunne vel hjertet begjære?

Jo, som vanlig var det knyttet stor spenning til hva som kom til å by seg av overnattingsmuligheter. Å ta inn på hotellet var utelukket – slik luksus kunne vi ikke koste på oss. Dermed ble det til at vi stoppet ved den lokale campingplassen. Noen bank på det tilsynelatende forlatte bolighuset, og opp svingte døra. En høy og mager kar med ører i nesten vinkelrett posisjon lurte på hva vi ville for noe. Vil du ha gjester eller ikke, tenkte jeg, og studerte det forunderlige fjeset til det som måtte være en av øyas virkelige urinnvånere. Med lånt nøkkel inspiserte vi fasilitetene, eller snarere mangelen på dem. Det var husvære i sin mest primitive form, med gresstuster som utsikt. Hadde det vært noen besøkende der de siste tretti år? Vi tok ikke bryet med å undersøke saken nærmere.

Telt ved Vestfjorden

Vestsiden av øya smeltet skepsisen med sol og sletter, jorder og beitemarker, og det glitrende havet som var Vestfjorden. Det måtte være mulig å finne en teltplass, og hva kunne vel egentlig være bedre i slikt strålende vær, enn å ha kun en nylonduk mellom soveposen og friheten? Med øyene på stilk speidet vi etter mulige avkjørsler, og ved Bø fant vi det vi lette etter. En sidevei førte ned til noen båtnaust og ut på en tange, og for en leirplass! Blomsterenger og bålved, en vidstrakt bukt med det mest krystallklare, blågrønne vann, og langs hele horisonten i vest, de fjerne fjellene i Lofoten – den sangomsuste Lofotveggen, som vi aldri før hadde sett.

På denne vidunderlige odden, med orkesterplass mot havet og midnattssola, slo vi oss til ro. Vi fyrte bål og kokte torsk, selvfisket sådan, fra Kjerringøy, og vi så sola gli som en glødende kule langs rekkene av snøspettede tinder. I et øyeblikk av skumring dukket den ned bak toppene, før den igjen kom til syne og fylte hele det majestetiske landskapet med soloppgangens rødgule lys.

Prestegård og hasselskog

Et slikt sted kunne vi ikke forlate uten videre. Dagen etter lot vi teltene stå, og dro tilbake til Laskestad, et solbelyst og vennlig sted under formiddagens blå himmel. Vi oppdaget den gamle prestegården, som vi ikke hadde lagt merke til kvelden før, alleen og hagen med varmekjære vekster som ingen ville ha ventet å finne så langt nord, og i liene bak lå verdens nordligste hasselskog, fikk vi vite.

Fra sagatid til okkupasjon

Vi stoppet også ved Sigarshaugen, sannsynligvis den største gravhaugen i hele Hålogaland. Den lå som en diger forhøyning i terrenget, bare noen timeter fra Steigen kirke. I jernalderen var Steigen et maktsentrum, og i området ved Sigarshaugen var det både høvdingsete og tingsted. Dette var heimtraktene til vidgjetne ledere som Eivind Kinnriva, Lodin Ongull og Sigrud Ranesson.

Vel tilbake ved Bø fulgte vi en grusvei inn i det småkuperte området som skjuler tyskernes Batterie Dietl. En gang et av største kystfort i Europa – nå

en uhyggelig, men fascinerende avkrok der piggtråden ennå ligger rusten og forræderisk rundt gamle bunkere og kanonfundamenter.

Leirbål og midnattssol

Nok en kveld falt på – vår siste på Engeløya – og den mest minneverdige. Sjøen lå som et speil under solnedgangen like over til Svolvær, og i det blanke vannet inn mot den en og en halv kilometer lange og nesten hvite stranda kalt Bøsanden kom to hvaler opp til overflaten. Vi lot leirilden lue langt inn i natten som aldri kom, og tenkte på hva vi hadde funnet – en avsideliggende idyll, fredfull og frodig, velsignet fri for masseturisme.

EDMUND SCHILVOLD
tekst og foto

Faktaramme:

Hvor: Engeløya i Steigen kommune, Nordland fylke.

Komme dit: Avkjørsel til Steigen fra E6 ved Tømmerneset i Hamarøy kommune. Hurtigbåt fra Bodø og Svolvær til Bogøy ved Engeløybrua. Bussforbindelse fra Bodø og Narvik. Flyplasser ved Bodø og ved Svolvær.

Overnatting: Engeløystua Hotell har rom av god standard. Tlf: 75 77 95 00. Teltplasser på øyas vestside, men ferskvann må medbringes.

Begivenheter: Sagaspill annethvert år i august.

Aktuelle fotturer: Storslagen utsikt fra toppen av Prestkona, 648 meter, 4–5 timer. Sti fra Joker-butikken.

Turforslag: Bodø – Kjerringøy – Engeløya – Hamarøy – Lofoten – Værøy – Røst – Bodø.

Mer informasjon: Steigen kommune, 8283 Leinesfjord. Tlf: 75 77 88 00